

Arrest

nr. 164 476 van 21 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende, via een op 18 november 2009 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 7 november 2011 de beslissing om verzoeker tot een tijdelijk verblijf te machtigen. In deze beslissing, die verzoeker op 29 november 2011 ter kennis werd gebracht, is duidelijk aangegeven dat verzoeker voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning een nieuwe arbeidskaart B en een bewijs van een effectieve en recente tewerkstelling moet voorleggen om tot een verder verblijf in het Rijk te kunnen worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 november 2012 en op 28 oktober 2013, telkens nadat verzoeker de vereiste overtuigingsstukken had voorgelegd, de beslissing om verzoeker tot een verder verblijf in het Rijk te machtigen. Ingevolgde de beslissing van 28 november 2013 was verzoeker gemachtigd om in het Rijk te verblijven tot 8 november 2014.

1.4. Verzoekers echtgenote diende op 8 april 2014 bij de Belgische ambassade te Tunis een aanvraag in tot afgifte van een visum type D, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen.

1.5. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 augustus 2014 de beslissing om een visum type D aan verzoekers echtgenote toe te staan.

1.6. Op 22 december 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 22 januari 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam:[A.E.],

[...]

nationaliteit: Tunesië

in voorkomend geval, ALIAS :

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) 7 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art 7, al 1,2° van de wet van 15/12/1980 : wanneer hij langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Betrokkene legt niet alle vereiste documenten over binnen de geldigheidsduur van de A kaart (A kaart geldig tot 08.11.2014. Voorwaarden voor verlenging van de A kaart : een nieuwe arbeidskaart B, een geldig arbeidscontract en een bewijs van effectieve en recente tewerkstelling. Betrokkene legt geen nieuwe arbeidskaart en bewijzen van recente tewerkstelling over. Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden voor verlenging van de A kaart en omwille van die redenen kan de A kaart niet worden verlengd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Bij wege van exceptie werpt verweerder op dat verzoeker geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van voormelde beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoeker aangevoerde schending van een aantal artikelen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) niet kan worden aangenomen en dat verzoeker ook geen beroep instelt tegen de beslissing tot weigering van de verlenging van de geldigheidsduur van een eerder toegekende machtiging tot een tijdelijk verblijf.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker betwist dat in voorliggende zaak toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is en op verweerder de verplichting rust om, op grond van dit wetsartikel, een beslissing te nemen. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 15, 30 en 31 van het Handvest van de grondrechten en dat voormelde bepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van voormelde artikelen ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Verweerders standpunt dat verzoeker zou nalaten de beslissing tot weigering van de verlenging van zijn machtiging tot verblijf aan te vechten mist daarnaast elke grondslag. De wetgever heeft er immers, gelet op de bepalingen van artikel 13, § 3 van de Vreemdelingenwet, voor geopteerd om verweerder toe te laten om de beslissing tot weigering van de verlenging van een verblijfsmachtiging middels een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen en verzoeker vecht deze beslissing duidelijk aan. Het gegeven dat verweerder twee rechtsgronden in de bestreden beslissing vermeldt doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 15 iuncto de artikelen 30 en 31 van het Handvest van de grondrechten, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“4.1.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, al 1, 2° en artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet teneinde de beslissing juridisch te schragen.

4.2.1.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)”
[...]

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- *de verzoekende partij werkt al enige tijd met een arbeidskaart B in België (stuk 9);*
- *de verzoekende partij werd ontslagen door zijn voormalige werkgever, doch zijn opzeggingstermijn liep nog tot zaterdag 3 januari 2015 (stukken 4 en 5);*
- *de verzoekende partij werd onheus behandeld door zijn voormalige werkgever: niet alle gewerkte uren werden vergoed (stuk 3);*
- *de verzoekende partij heeft op 14/12/2014 een nieuwe arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur ondertekend (stuk 7).*

De Dienst Vreemdelingenzaken had de individuele werksituatie van de verzoekende partij onder de loep moeten nemen, zodoende tot een juridisch en feitelijk correct besluit te komen in het dossier van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient immers rekening te houden met de bepalingen van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, in casu de artikelen 15, 30 en 31.

Artikel 15

“Vrijheid van beroep en recht om te werken

1. *Eenieder heeft het recht te werken en een vrijelijk gekozen of aanvaard beroep uit te oefenen.*
2. *Iedere burger van de Unie is vrij om werk te zoeken, te werken, zich te vestigen of diensten te verrichten in iedere lidstaat.*
3. *Onderdanen van derde landen die op het grondgebied van de lidstaten mogen werken, hebben recht op arbeidsvoorwaarden die gelijkwaardig zijn aan die welke de burgers van de Unie genieten.”*

Artikel 30

“Bescherming bij kennelijk onredelijk ontslag

Iedere werknemer heeft recht op bescherming tegen kennelijk onredelijk ontslag overeenkomstig het Gemeenschapsrecht en de nationale wetgevingen en praktijken.”

Artikel 31

“Rechtvaardige en billijke arbeidsomstandigheden en -voorwaarden

1. *Iedere werknemer heeft recht op gezonde, veilige en waardige arbeidsomstandigheden.*
2. *Iedere werknemer heeft recht op een beperking van de maximumarbeidsduur en op dagelijkse en wekelijkse rusttijden, alsmede op een jaarlijkse vakantie met behoud van loon.”*

De voormalige werkgever van de verzoekende partij (Fou du Goût) had een aanvraag tot tewerkstelling ingediend bij het Departement Werk en Sociale Economie, zodat de arbeidskaart B van de verzoekende partij zou kunnen verlengd worden.

Echter, omwille van onduidelijke redenen, zonder enige motivering, werd de verzoekende partij door deze werkgever ontslagen. Buiten zijn wil om heeft de verzoekende partij zijn tewerkstelling verloren.

De verzoekende partij werd vervolgens onheus behandeld door deze werkgever. Hij heeft twee dagen zijn normale werkuren gepresteerd, doch deze werden niet aangegeven, noch betaald aan de verzoekende partij. Hieromtrent werd een klacht ingediend bij de sociale inspectie.

Een maand na het ontslag van de verzoekende partij, tijdens zijn opzeggingstermijn, heeft de verzoekende partij een nieuwe arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur ondertekend. Deze laatste arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur kan perfect aanleiding geven tot een arbeidskaart B.

De Dienst Vreemdelingenzaken is op de hoogte van de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij.

Van de Dienst Vreemdelingenzaken mocht bijgevolg verwacht worden dat rekening werd gehouden met deze specifieke omstandigheden, te meer de verzoekende partij zelf geen oorzaak was van deze specifieke omstandigheden.

4.2.2.

Artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

“§3 De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

...

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;...”

[...]

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft: de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is een mogelijkheid, doch geen verplichting. Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht. De Dienst Vreemdelingenzaken dient niet alleen aan te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform een wettelijke bepaling is, doch de Dienst Vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling.

In de feitelijke motivering stelt de Dienst Vreemdelingenzaken slechts dat de verzoekende partij niet tijdig de nodige documenten teneinde te voldoen aan de voorwaarden voor verlenging van zijn A kaart heeft voorgelegd. Aldus stelt de Dienst Vreemdelingenzaken in se niet meer dan ‘hij voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden’, zoals in artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet bepaald.

Het is de verzoekende partij geheel onduidelijk waarom de Dienst Vreemdelingenzaken, binnen haar discretionaire bevoegdheid, effectief een bevel om het grondgebied heeft afgeleverd. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert niet in concreto waarom ‘het niet meer voldoen aan het verblijf gestelde voorwaarden’ effectief dient te leiden tot een weigering van de verlenging van de verblijfstitel en een bevel om het grondgebied te verlaten.

Immers, in het licht van een aantal specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van de verzoekende partij (cf. supra) is de bestreden beslissing manifest onredelijk. De verzoekende partij werd ontslagen door zijn voormalige werkgever, zonder duidelijke reden, en de verzoekende partij heeft kort nadien een nieuwe voltijdse tewerkstelling voor onbepaalde duur bemachtigd.

De voorwaarde voor de verlenging van het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij is tewerkstelling en zodoende niet te laste vallen van de Belgische sociale zekerheid. Tot op heden voldoet de verzoekende partij nog steeds aan deze voorwaarde.

De verzoekende partij heeft slechts de pech gehad dat zijn voormalige werkgever hem heeft ontslagen – het weze benadrukt, zonder duidelijke reden – net op het moment dat zijn arbeidskaart B (alsook zijn verblijfstitel) diende verlengd te worden.

Het is dan ook uiterst onredelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken dat de verzoekende partij geen bijkomende termijn werd gegeven om voor zijn tijdelijke situatie van werkloosheid een oplossing te bieden en zodoende voorsnag een arbeidskaart B te kunnen aanvragen.

Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden. Achter ieder dossier schuilt een mens. Ieder mens verdient het om op een waardige manier behandeld te worden en verdient het dat met zijn specifieke situatie rekening wordt gehouden, zeker indien aan de betrokkene, in casu de verzoekende partij, niets te verwijten valt.

4.3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.”

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers verwezen naar de bepalingen van de artikelen 7, eerste lid, 2° en 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet en uiteengezet dat verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden en hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Er wordt tevens toegelicht dat verzoeker naliet een nieuwe arbeidskaart en bewijzen van een recente tewerkstelling voor te leggen met het oog op de verlenging van zijn A-kaart. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Aangezien verzoeker op 5 november 2013 in kennis werd gesteld van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2013 waarin duidelijk is gesteld dat hij zich tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning diende aan te melden met het oog op een verlenging van deze vergunning en hij hierbij een geldige arbeidskaart, een recente arbeidsovereenkomst, loonfiches en een recent attest waaruit blijkt dat hij niet ten laste is van de Belgische Staat diende voor te leggen wist verzoeker aan welke voorwaarden hij diende te voldoen om tot een verder verblijf te kunnen worden gemachtigd. Door erop te wijzen dat hij in het verleden over een arbeidskaart B beschikte, dat hij door zijn werkgever werd ontslagen en een opzeggingstermijn diende te respecteren, dat hij van oordeel is dat hij door deze werkgever onheus werd bejegend en dat hij op 14 december 2014 een arbeidsovereenkomst met een andere werkgever ondertekende weerlegt verzoeker de vaststelling niet dat hij op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet over een arbeidskaart B beschikte en dus niet meer voldeed aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Verzoeker lijkt met zijn toelichting omtrent zijn "*individuele situatie*" te willen verantwoorden waarom hij niet aan de gestelde voorwaarden voldeed maar hij toont hiermee niet aan dat verweerder de bestreden beslissing niet heeft gegrond op een correcte feitenvinding of dat verweerder op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Van verweerder kan niet worden verwacht dat hij een verlenging van een verblijfsmachtiging toekent aan een vreemdeling die aangeeft in België te willen verblijven in het kader van een tewerkstelling indien deze vreemdeling niet over de vereiste arbeidskaart beschikt of dat hij geen gevolgen verbindt aan het gegeven dat deze vreemdeling in gebreke blijft aan te tonen dat hij over de gevraagde arbeidskaart beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.2.3. Er dient daarnaast op te worden gewezen dat uit artikel 15 van het Handvest van de grondrechten niet kan worden afgeleid dat verweerder ten aanzien van een derdelander geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten mag nemen wanneer deze derdelander niet langer over een verblijfsmachtiging en een arbeidskaart beschikt.

In zoverre het de bedoeling is van verzoeker te stellen dat hij door zijn vroegere werkgever onterecht werd ontslagen en dat deze werkgever bepaalde regels of arbeidsvoorwaarden niet respecteerde en dus de bepalingen van de artikelen 30 en 31 van het Handvest van de grondrechten schond kan het volstaan te duiden dat deze kritiek is gericht tegen een optreden van zijn werkgever en niet tegen de in casu bestreden beslissing.

De beschouwingen van verzoeker leiden bijgevolg niet tot de conclusie dat verweerder de bepalingen van de artikelen 15, 30 of 31 van het Handvest van de grondrechten heeft miskend.

4.2.4. Verzoeker houdt voorts onterecht voor dat verweerder niet in concreto zou hebben gemotiveerd op welke grond tot het besluit werd gekomen dat hij "*niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden*" en derhalve artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Hierbij kan worden herhaald dat verweerder in de bestreden beslissing duidelijk heeft vermeld dat verzoeker naliet om een nieuwe arbeidskaart en bewijzen van een recente tewerkstelling voor te leggen en verzoekers betoog dus feitelijke grondslag mist.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook geenszins dat verweerder als voorwaarde voor een verdere verlenging van verzoekers verblijfsmachtiging louter zou hebben vereist dat verzoeker "*[een] tewerkstelling en zodoende niet ten laste vallen van de Belgische sociale zekerheid*" zou aantonen. Uit de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 oktober 2013 blijkt namelijk duidelijk dat het voorleggen van "*een geldige arbeidskaart B*" als voorwaarde voor de verlenging van de geldigheidsduur van de eerder toegestane machtiging tot verblijf werd gesteld.

Ook door aan te geven dat hij werd ontslagen op het ogenblik dat zijn arbeidskaart diende te worden verlengd, door te stellen dat hij waardig wil worden behandeld en door te poneren dat verweerder hem ook een verblijfsmachtiging had kunnen toekennen om hem de kans te geven om alsnog een arbeidskaart te verkrijgen toont verzoeker niet aan dat verweerder artikel 13, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. De bestreden beslissing verhindert verzoeker trouwens niet om

een nieuwe verblijfsmachtiging aan te vragen vanuit het buitenland wanneer hij een nieuwe werkgever heeft gevonden die de vereiste arbeidsvergunning verwierf.

Een schending van artikel 13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.5. Verzoeker lijkt ook te willen aangeven dat indien meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag van toepassing zijn verweerder geen toepassing kan maken van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Hij toont echter niet aan dat er in casu meer gunstige bepalingen die zijn opgenomen in een internationaal verdrag bestaan die zouden verhinderen dat verweerder, na een verdergaand individueel onderzoek, voormelde wetsbepaling aanwendt.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.6. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op basis van een correcte feitenvinding en uitgaande van de nuttige gegevens die de persoonlijke situatie van verzoeker kenmerken – met name de vaststelling dat hij niet over de gevraagd arbeidskaart beschikte – tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK